

Børne Blad

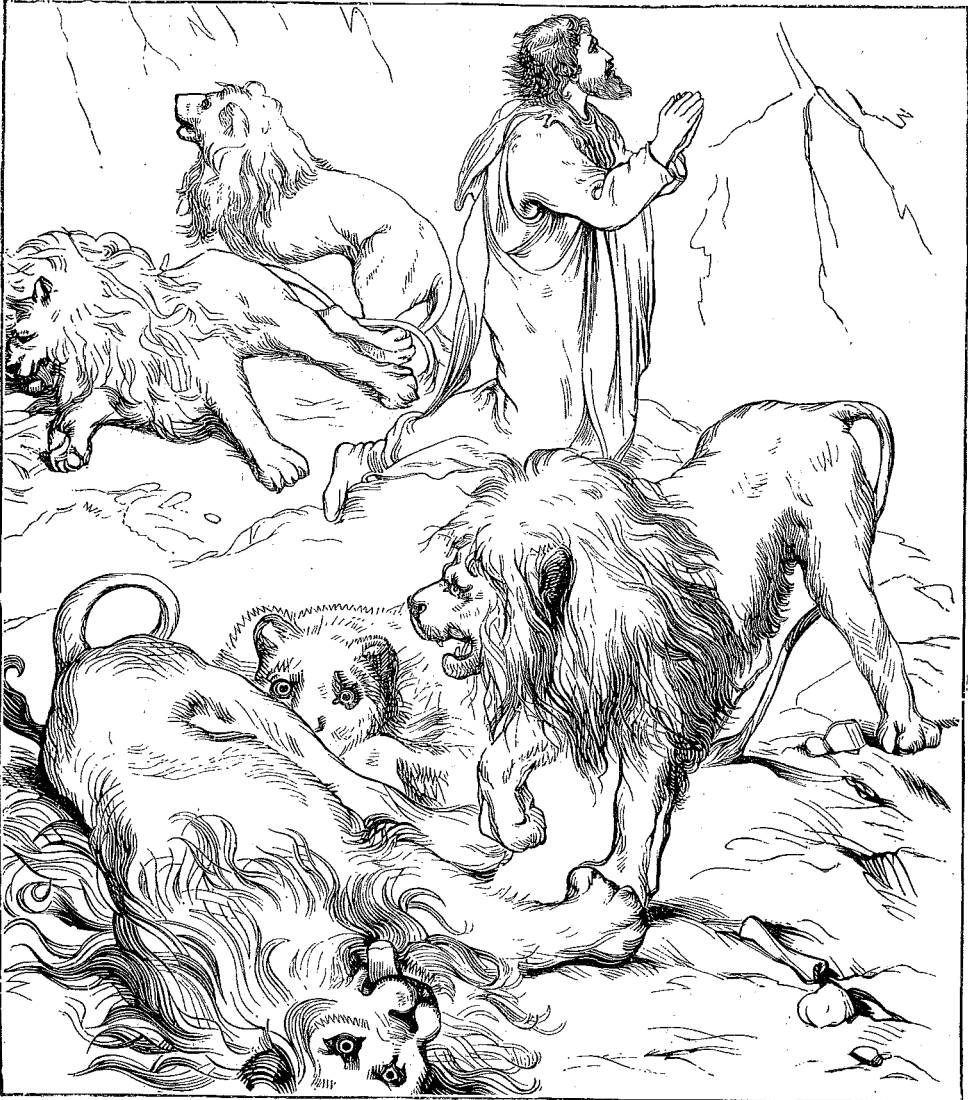

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 24.

14de juni 1896.

22de aarg.

Daniel i løvehulen.

Børneblad.

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I passer til en adresse paa over 5 ekspr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar erpebitionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Tredje aargang.

24. lekke.

Lobprisningen i Herrens bøn.

ABC-klassen: Thi riget er dit, magten og æren i al evighed!

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Efes. 3, 20, 21: Ham, som for- maar at gjøre over alle ting, langt over- flødigere, end hvad vi beder eller fortaar, efter den magt, som ter sig kraftig i os, ham være ære i menigheden ved Kristus Jesus gjennem alle slefter i al evighed!

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og 1 Krøn. 30, 11, 12: Dig, Herre, tilhører storheden og vælden og æren og herligheden og majestæten, jo alt i him- melen og paa jorden; dit, Herre, er riget, og du er ophøiet over alt som hoved. Og rigdommen og æren udgaar fra dit aafsyn, og du hersker over alt, og i din haand er kraft og vælde.

U t t k.

— Med disse slutningsord holder vi frem for Gud, at jo alene han er den Herre og Konge, hos hvem vi skal søge hjælp; at alene han har magten til at opfylde vor bøn; og at han alene skal have al ære derfor.

— Fredrik Mykonius, Luthers ven, blev i aaret 1541 saa heftig angreben af lunge sygdom, at man tvilede om hans helbredelse. Han selv saa med ro sin sidste time imøde, men ytrede ofte ret længselsfuld: „Al, jeg ønskede saa gjerne før min bortgang fra denne verden endnu en- gang at se min inderlig kjære Luthers ansigt.“ Han blev imidlertid stadig svagere og kunde ikke sove om natten, hvorfra tiden ogsaa blev ham lang. En nat lod han sig give pen og papir og skrev, med rystende haand et hjerteligt farvel til sin ven. Dybt bevæget læste Luther brevet og raabte høit: „Det forbyde Gud!“ ilede til sin pult og skrev til svar: „Nei, du stiftige ar-

bejder i Herrens tjeneste, maa endnu ikke bort- kaldes. Jeg beder og anraaber den Herre Jesus, som er vort liv, vor frelse og sundhed, at han ikke vil lade mig vedersfares den ulykke, at jeg skulde se dig gaa foran mig og efterlade mig i denne falske og onde verden. Jeg befaler dig i Guds navn at leve, fordi jeg endnu behøver dig saa meget til kirkeforbedringens verk.“ Han slutter brevet med de ord: „Lev vel, min kjære Fred- rik! Herren lade mig kun ikke, saalænge jeg lever, høre, at du er død; men han slyde det saaledes, at du overlever mig! Det beder jeg for alvor, vil ogsaa, at det skal være mig til- staet, og min vilje skal ske; thi denne min vilje søger det guddommelige navns ære, ikke min ære og lyst. Det er visse- ligen sandt.“ — Mykonius laa allerede maalløs i sengen, da brevet ankom og blev ham forelæst. Men fra denne time af blev det bedre med ham. Det varede ikke længe, inden han kunde reise til Wittenberg og besøge sin ven Luther. Med dyb bevægelse vidnede han for alle, som lytønsede ham med hans helbredelse. „Ja, I kjære, næst vor barmhjertige Fader i himmelen takker jeg Martin Luther, denne bønnens helt, som ved troen kan fravinde Gud alt, for den mig for- undte livsfrist. Hans kraftige ord har, ligesom Jesu kraftord til Daarans, opreist min saldefør- dige hytte.“ Og til en af sine venner skrev han kort før sin død blandt andet: „Da jeg i aaret 1541 faldt i en meget haard sygdom, skrev jeg til dr. Luther, at han maatte bede alvorlig for mig og skrive mig et kort trøstebrev til, lyse vel- signelsen over mig og lade mig fare i fred til den Herre Kristus og til vore fædre. Men hvad han har svaret paa min begjæring, vil du se af hans brev og forundre dig derover. I sand- hed, jeg forfæredes høilig ved den kjære mands skrivelse, da dette blev læst for mig. Hvad skal jeg sige? Den kjære Guds mands kraftige og alvorlige bøn og befaling beviste en saadan kraft paa mig, at jeg fra samme tid af, til stor for- undring for alle, som har seet mig, har maattet leve i hele 5 aar og udføre, saa godt jeg kunde, det embede og den tjeneste, som vor overhyrde og Herre, Jesus Kristus, har betroet mig.“ Med henjert til dette tilfælde erklærede Luther selv: „Sr. Mykonius har jeg bedet ud af døden.“ Merkelig nok, at Mykonius levede netop to maa- neder, efterat Luther var død aar 1546.

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

24. Lesson.

THE DOXOLOGY OF THE LORD'S PRAYER.

ABC Class: For thine is the kingdom, and the power, and the glory for ever and ever!

Catechism Class: Same as above, and Eph. 3, 20, 21: Now unto him that is able to do exceeding abundantly above all that we ask or think, according to the power that worketh in us, unto him be glory in the church by Christ Jesus throughout all ages, world without end!

Explanation Class: Same as above, and I Chron. 29, 11, 12: Thine, O Lord, is the greatness, and the power, and the glory, and the victory, and the majesty: for all that is in the heaven and in the earth is thine; thine is the kingdom, O Lord, and thou art exalted as head above all. Both riches and honor come of thee, and thou reignest over all; and in thine hand is power and might; and in thine hand is to make great and to give strength unto all.

SUGGESTIONS.

"Thine is the kingdom."

— The word "for" carries in it the strength and force of a reason, both why we pray to God, and likewise why God should grant us the things that we pray for.

— Intoxicated with empire, flushed with uncounted victories, the first Napoleon cynically proclaimed to a trembling Europe: "I have observed that God is always on the side of the strongest battalions." Was He so? Napoleon scattered kingdoms as gifts among his brothers and his generals, and thought of making up a world-wide empire. Amid bursts of cheering his Grand Army crossed the Niemen to attack Russia; he won the awful battle of Borodino; he took Smolensko; he dictated a dispatch from the Kremlin at Moscow. Then the soft snows of God—no more—began to fall; and annihilated by the most insignificant of the powers of heaven, his Grand Army was tossed out of Russia by the spear-points of the Cossacks, and the despot of the world was flung aside, at last to die a captive on a miserable islet.

— A man bought a house and lot for one hundred pounds, which he was to pay by install-

ments. During his life he paid all but ten pounds. His widow managed to raise the balance, and went with it to redeem the estate. She was then informed that she must produce the receipts for the former payments, or the property would be sold to pay the debt. The distressed widow searched her house through for them, but in vain. Her little boy suggested that Jesus was their King, and that he could help them in their trouble. So they prayed to him about it. As they rose from prayer a brilliant fire-fly darted into the window, wheeled around the room, and then settled down under an old chest of drawers. The boy had it pulled out a little, that he might catch the insect, and as it moved, out fell the lost receipts. An angel from heaven could not have revealed the receipts more successfully or opportunely than did the straying fire-fly.

"And the power and the glory."

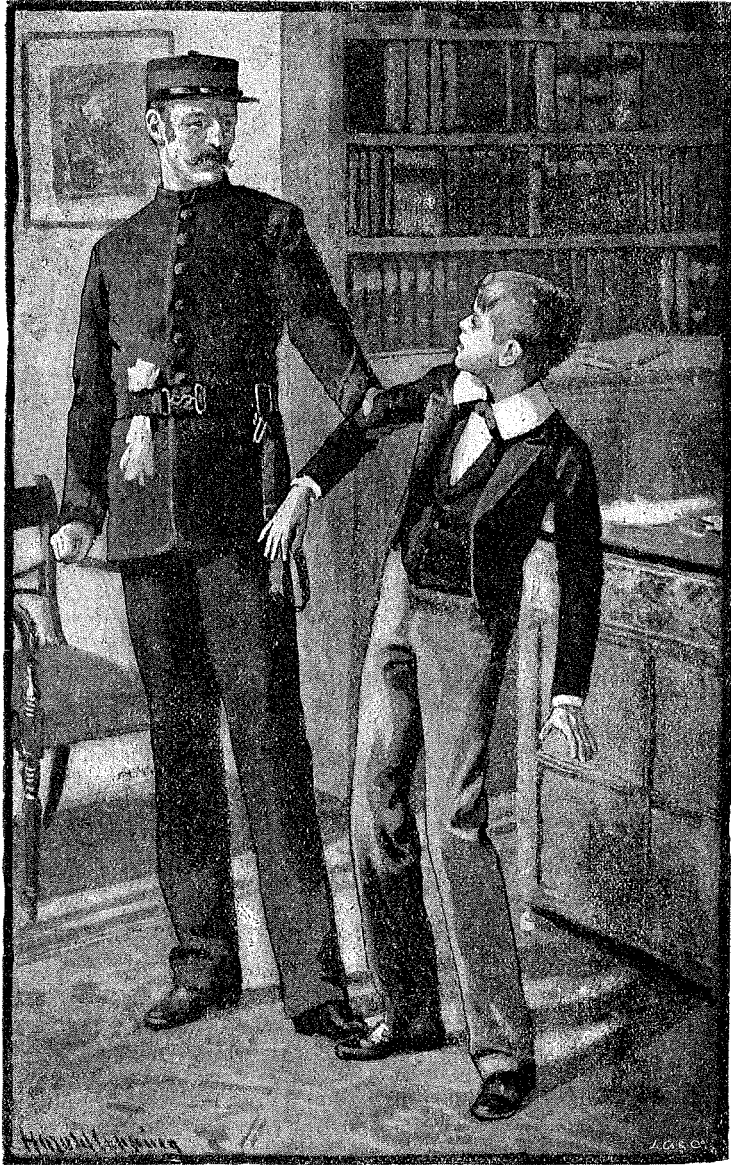
— There are a hundred millions of fixed stars within telescopic reach, all upheld by God's power. And these are but the lumps which have flown from the potter's wheel of the Great Worker,—the shred-coils which, in the working, sprang from his mighty lather,—the sparks which started from his awful anvil when the solar system lay incandescent thereon.

— A physician writes of his struggles against sin as follows: "More earnestly than ever, and many times a day, I prayed for strength to overcome, but found no rest for my soul, until I stopped praying for power to overcome, and gave myself wholly to the gracious power of the Lord to be kept. At this time the Lord revealed to me, in all its majesty, the power of the prayer which he taught us to use: 'Deliver us from evil, for—thine is the power'! Oh, how my soul was filled with joy, as I realized, that it was his power that was to keep me—'for thine is the power'! The work was done then—no more striving for strength to overcome, but simply, day by day: 'Jesus, keep me; 'for thine is the power'."

— To the ascription unto God of dominion, power, and glory, we add the words "for ever." The kingdoms of the world crumble into decay, empire after empire rising and fulfilling its destiny, and then passing away; the glory of the earthly monarchs and of the great men of the world shines for its little day and then sets, and is at most remembered only as a thing of the past; the mightiest energies of man, the most powerful agencies of nature gradually lose their force; but in striking contrast is all that belongs to the Most High. His power never fails; his kingdom lasts on through ages and ages that shall never end; his glory remains unchanged, the same in the past, and the present, and for ever.

Gamle Jesper og døftorbørnene.

Første og sidste gang.

Den gamle raringen.

(Fortsættelse.)

inedanserinde! Kunsttrytterse!
Seks! Koftefælgerse! Lød det
fra alle kanter.

Ella anstrengte sig til det
yderste for at komme bort, og
tilsidst bad hun, idet hun skjald over hele
legemet:

„Na, kan I ikke lade mig gaa da? Jeg
maa hjem! Far venter paa mig.“

Men forgyæves. De onde børn blev
ved at danse vildt omkring hende. Hun
havde nu opgivet enhver tanke paa flugt og
skjulte ansigtet i sine smaa hænder og udbrød
med taarebalt stemme:

„Å, far Karlét, kom dog! Kom far
Karlét og hjælp din lille Ella.“

Da stansede børnene pludselig med de. usen,
den vilde larm forstummede, og der var no-
gen som nærmede sig med hurtige skridt.
Ella saa op og fik øie paa far Karlét. Den-
nes ellers saa venlige stemme dirrede af brede,
idet han raabte til børnene:

„I smaa slyngler! Har I da intet hjerte?
Høler I da ingen medlidenskab med dette
skaffars barn, som hverken har far eller
mor? Stammer I eder ikke ved at forhaane
og plage en forladt liden pige saa affhyelig.
— Mit skaffars lille lam“, sagde han der-
paa, idet han vendte sig mod Ella og tørrede
taarene af hendes kinder, „nu behøver du
ikke at græde mere. Jeg havde rigtignok
lovet dig, at de skulde være snilde mod dig
og lege med dig, men I onde, affhyelige
børn! Den gode Gud kommer nok til en-
gang at straffe eder for eders opførel.“

Han tog derefter op Ellas lille kurv, som
hun i forfrættelsen havde sluppet, greb hendes
haand og gik afsted med hende, idet han
sendte endnu et lynende blik efter børnene,
som forfrækkede stod og saa efter ham.

Nu var der ikke mere tale om at Ella
skulde paa skolen. Karlét søgte hele aftenen
paa enhver mulig maade at vise barnet sin
tjærlighed, og den næste morgen fik hun atter
lov til at følge ham paa hans vandring
gjennem byen.

Han brød sig ikke om alle mor Peters'
indbendinger. Han vilde ikke paa nogen
maade, at hans lille pige atter skulde ud-
sættes for saadan behandling; hun var paany

hans trofaste ledsagerse folgte koste og tog
imod pengene for hans papirmøller. Men
den lille var ikke længere saa glad og fornøjet
som tidligere; hun gik ofte med bøiet hoved,
og en strøm af tanker trængte sig ind paa
hende. Hvor ukjærlige havde ikke børnene
været mod hende paa skolen den foregaaende
dag! Var alle mennesker saa onde mod dem,
som stod uden beskyttelse eller venner i denne
verden? Og var det aldeles nødvendigt her
i livet at lære alt det, hun havde hørt paa
skolen? Hvor god far Karlét havde været
mod hende! Hvorledes havde han ikke skjændt
paa de onde børn, han, som ellers pleiede
at være saa stille og sagtmodig. Og hvad
havde han egentlig ment med, at den gode
Gud tilslut vilde straffe dem for deres stygge
opførel?

Disse tanker optog barnet hele dagen, og
da far Karlét om aftenen traadte hen til
hendes seng, slyngede hun armene om hans
hals og hvilede tjærlig:

„Jeg er saa glad i dig!“ — Men der-
paa tilspøiede hun: „Sig mig, hvem var det,
som skulde straffe dem?“

„Hvem er det du taler om, mit barn?“

„De uskikkelige smaapiger! Du sagde jo
til dem, at den gode Gud vilde straffe dem.
Hvem er den gode Gud?“

Karlét syntes et øieblik ikke rigtig at vide,
hvad han skulde svare, men tilsidst sagde han:

„Ja, det er ikke saa godt at forklare for
dig. Han er den kjære himmelske fader, som
alle kjender.“

„Men jeg kjender ham ikke. Lærer man
om ham paa skolen?“

„Paa skolen? — Ja, det gjør man nok;
men man behøver ikke at gaa i skole for at
lære ham at kjende; jeg har aldrig gaaet paa
skole, men den gode Gud kjender jeg dog.“

„Da maa du fortælle mig om ham. Vil
han altsaa straffe disse smaapiger? Hvad
vil han gjøre med dem?“

„Det ved jeg ikke; men straffe dem vil
han sikkert; thi han er god og er vred paa
dem, som er onde.“

„Men hvor bor den gode Gud henne?“

„Oppe i himmelen! Han har gjort hele
verden, baade solen og maanen og jorden og
menneskene og alt, som vi ser.“

Dette var den tarvelige bested, som lille
Ella fik om Gud, førend hun sovne; men
isøgne drømte hun om det lille, hun havde
hørt, og fik aldrig Gud af tankerne.“

Karlét gif hen for at lægge sig. Men han kunde ikke faa sove. Barnets spørgsmaal havde sat hans sjæl i for stærk bevægelse.

„Jeg var saa liden, at jeg ikke kan huske det, da jeg hørte om den gode Gud“, mumlede han for sig selv. „Jeg kunde heller ikke tænke andet, end at ogsaa Ella havde lært om ham. Hun trænger nok at lære meget, forstaa jeg; men jeg vil selv lære hende, hvad hun trænger; thi til skole sender jeg hende ikke igjen, stakkars lille ting! Det er ikke godt at vide, hvad hun kan lære af den uvenlige lærerinde og de usikkelige børn. Jeg er vistnok en ubidende gammel mand og har ikke lært noget af bøger; men jeg har dog i mit lange liv hørt meget godt; dette vil jeg fortælle hende, men først tænke over det, saa jeg kan besvare alle hendes spørgsmaal. Natten kunde jeg desværre ikke svare hende videre godt; jeg maa tænke over; hvorledes jeg skal forklare saadant for en liden en; det er saa vanskeligt altid at finde de rette ord. Det er skæde at jeg er saa ubidende; men jeg har aldrig tænkt over det før nu.“

Disse og lignende tanker strømmede frem og tilbage i gamle Karléts sjæl, indtil endelig trætheden fik overmagt over ham, og han tilslut sovne.

16. Kapitel.

Øinen.

Ella var de følgende dage stille og taktsfuld. Den opdagelse, at der var saa mange onde mennesker i verden, havde fyldt hende med alvor og sorg. Det var ikke første gang, at nogen havde været uvenlig mod hende; aa nei, under sit forrige liv havde hun faaet erfare saa altfor meget deraf; men i det sidste halve aar var hun bleven saa vant til at behandles med kærlighed, at de sørgelige indtryk fra tidligere dage var udbiskede, og hun var næsten begyndt at tro, at der ikke fandtes andre onde mennesker end kunststyrtterne. Nu begyndte hun imidlertid paany at blive bange for folk, og det var med en forfækket mine, at hun saabød sine varer eller tog imod penge. Sa selv ligeoverfor den gamle vertinde blev hun sly og ængstelig; grunden hertil var dog væsentlig den, at mor Peters flere gange alvorlig havde

talt om, at den lille maatte paa skolen igjen. Det var bare far Karlét, som hun kunde bære lige glad i; men naar hun sad paa hans knæ, savnede nu den gamle hendes muntre latter og glade spøg, og det var med bedrøvelse han tænkte over, hvorledes han bedst skulde lette barnets hjerte fra den byrde som tyngede paa hende. Hvorledes skulde han faa jaget væk den frygt og mistillid, som havde grebet hende? Hvorledes skulde han udslette af hendes hutommelse alle de spottende, haanende ord, hvormed hine onde børn havde overført hende? Og hvorledes skulde han faa hende til at forstaa, at det var galt gang efter gang frydefuld at gjen tage: „Men den gode Gud vil nok straffe dem!“ Thi dette var Ellas trøst, naar hun tænkte tilbage paa hin dag.

En uge var gaaet hen siden hin uheldige skoledag. Karlét var paa vei udover til Rosengåden, Ella var atter mere munter end de foregaaende dage og trippede noksaa tilfreds efter den gamle.

„Vi kommer saa sent idag, at jeg er ræd for, at børnene allerede er gaaede ud“, sagde han og saa sig om i gaden for om muligt at faa øie paa nogen af sine smaa venner. De var næsten naaede frem til Terrasons hus, da Ella pludselig fik se en liden pige, der med en kurv under armen gif bortover. Ella kjendte hende straks; det var den af skolepigerne, som havde været aller værst til at gjøre nar af hende. Blodet steg hende i hovedet, og hun blev saa grebet af vrede og ophidselse, at hun skjalb over hele legemet. Hun standsede, saa hun kom et stykke bag den gamle, og tog derpaa en sten op fra jorden og kastede den mod pigen. Men neppe havde stenen forladt hendes haand, før hun kom til at tænke paa de mulige følger af hendes opførsel. Forfækket tog hun flugten og gav sig blot saavidt tid til at se sig om for at faa vide, om stenen havde truffet; men den var slynget af altfor svage hænder, til at den havde kunnet naa frem; pigen syntes ikke engang at have lagt merke til den; thi hun gif rolig sin vei og vendte blot hovedet til den anden side, forat Karlét ikke skulde kjende hende. Ella skyndte sig efter Karlét, men da hun hele tiden fulgte pigen med øinene, saa hun sig ikke for og kom derved til at snuble mod en sten og faldt overende.

(Fortsættes.)

Fra profeten Daniels liv.

(Med billede.)

Daniel var mægtig som saa andre i riget; kong Darius havde sat ham til statholder over en tredjedel af sit store rige. Og dog knælede han ydmyg i bøn til Gud.

Daniel var vis som ingen anden i hele riget, og dog laa han daglig paa sine knæ for den Herre Zebaoth.

Gverken hans magt eller hans visdom gjorde ham hovmodig eller bragte ham bort fra Gud.

Han skammede sig ikke ved at lade folk vide, at han tre gange om dagen knælede i bøn til den himmelske fader, og han lod sig heller ikke skræmme til at lade det være, da hans fiender og misundere for at styrte ham fik kongen til at befale, at ingen underfaat i 30 dage maatte tilbede nogen anden end kongen.

Han blev til straf kastet i løvehulen, men han fik da erfare, at han ikke forgjæves havde sat sin lid til Herren. Han, for hvem ingen ting er umulig, luffede løvernes mund, saa de ikke gjorde Daniel nogen skade, og den fromme profet blev den næste morgen uftadt trukket op af løvehulen.

Kjære barn, skam du dig heller ikke ved at bede til din Gud. Skulde du skamme dig ved at bede til den kjære Jesus, som ofrede sit eget liv for din skyld! Lad dig heller ikke skræmme paa nogen maade til at handle imod hans vilje. Huff paa, han er den almægtige, og han som kunde luffe løvernes mund, han har ogsaa magt til at hjælpe dig, naar du raaber til ham.

Gamle Jesper.

(Med billede.)

Egentlig hed han Jesper Dale og var skrædder; men folk kaldte ham for det meste bare for Jesper, og det gjorde ogsaa doktorbørnene.

Alle var glad i Jesper; thi han var saa rent ualmindelig snild — han havde

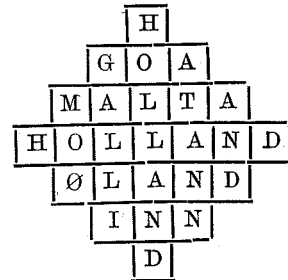
ingen fiender. Men Henrit og Olga var især saa svært glad i ham; han var selv saa glad i børn, og børnene var igjen saa glad i ham. Hvor mange gange havde han ikke gjort istand legetøi for sine smaa venner! Han kunde sneedre, og han kunde lodde, og han kunde smede — ja børnene mente, at Jesper kunde alt muligt. Ja, det er vist ikke let at finde en skrædder, som er saadan en tusendkunstner som Jesper Dale.

Se der kommer Olga med sin barnevogn for at saa gjort den istand. Hun havde faaet den i foræring af bedstefader til jul. Og nu skulde bedstefar komme i besøg. Han maatte endelig ikke saa se, at barnevognen alt var gaaet istykker; han vilde sikkert komme til at spørge efter den.

Hvor godt det da var at gaa til Jesper! Og han kunde som sedvanlig ikke sige nei. Snart efter hopper de to løstende fornøiede nedover veien; de havde faaet løfte om, at barnevognen skulde være istand næste formiddag, og det var rundelig tidspunkt, for bedstefar skulde ikke komme før ud paa eftermiddagen.

Dpl. paa gaader i nr 22.

1. Diamantgaaden:

2. Bogstavgaaderne. I. Sindsnes.
II. Sognefjord.

Billedgaade.

1

